

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. L. N.**, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. dubna 2015, č. j. OAM-23/ZA-ZA14-HA08-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. ledna 2016, č. j. 75 Az 3/2015 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, podal dne 8. ledna 2015 v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci žádosti a pohovoru k žádosti uvedl, že je „ateistou“ a nikdy nebyl členem politické strany. Svou vlast opustil v roce 2006 za účelem podnikání. Žalobce je ženatý, přičemž jeho manželka a dcera (obě vietnamské státní příslušnosti) mají v ČR povolen trvalý pobyt. K dotazu žalovaného uvedl žalobce, že sám o povolení k trvalému pobytu nepožádal, protože si je vědom svého záznamu v rejstříku trestů kvůli řízení automobilu pod vlivem alkoholu a nechce svou žádostí komplikovat situaci manželce a dceři. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že chce zajistit, aby mohl nadále pobývat v ČR se svou rodinou a pečovat o ni. Návrat do vlasti žalobce odmítal, neboť by nezískal odpovídající práci a nebyl by schopen splácet dluhy z dřívějška.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu zamítl s tím, že v žalobcově případě nebyly dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce následně proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který však žalobu shledal nedůvodnou a zamítl ji. Krajský soud k žalobní námitce týkající se neudělení

humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění, poznamenal, že humanitární azyl je výjimečným institutem, na který není právní nárok. Žalovaný přitom nepřekročil ani nezneužil meze správního uvážení, které mu v této oblasti svědčí, a své úvahy řádným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, neboť se zabýval jak osobní situací žalobce, tak poměry panujícími v zemi jeho původu. Snaha o legalizaci pobytu na území ČR sice může být důvodem pochopitelným, avšak bez dalšího není důvodem hodným zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu nepřisvědčil ani námitce tvrzeného porušení práva na respektování soukromého a rodinného života (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dále jen „Úmluva“). Samotná nutnost vycestování do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu požádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Obvykle jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. V daném případě nebyly dány okolnosti, v jejichž důsledku by zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z ČR ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. ledna 2013 č. j. 5 Azs 7/2012-28, č. 2836/2013 Sb. NSS. Případný kontakt s rodinou v tomto případě není vyloučen, byť může vyžadovat vyšší úsilí žalobce.

[3] Žalobce (nyní stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Stěžovatel uvedl, že jeho situace, která se vyznačuje nulovým zázemím ve Vietnamu a rozvinutým rodinným a soukromým životem v ČR, představuje případ hodný zvláštního zřetele odůvodňující udělení humanitárního azylu. Žalovaný podle stěžovatele posoudil možnost udělení humanitárního azylu stěžovateli nesprávně a svůj závěr nedostatečně zdůvodnil. Dále stěžovatel konstatoval, že mu měla být udělena mezinárodní ochrana alespoň ve formě doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, jelikož mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy v důsledku zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy. V této souvislosti stěžovatel odkázal též na Úmluvu o právech dítěte. K porušení práv stěžovatele může dojít již pouhým vycestováním, neboť v rámci snahy vrátit se k rodině bude muset nejprve získat termín k podání žádosti prostřednictvím zcela nefunkčního systému Visapoint a čekat nejméně 270 dnů na rozhodnutí. Stěžovatel proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[5] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz zejm.

pokračování

usnesení ze dne 26. dubna 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS), na kterou Nejvyšší správní soud i v tomto případě v podrobnostech odkazuje.

[6] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, neuvedl žádné argumenty. Nejvyšší správní soud se proto toliko v obecné rovině zabýval důvody přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 a žádná pochybení v tomto směru, natož zásadní pochybení systémového rázu, v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal.

[7] Charakterem a výjimečností institutu humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), jakož i kritérii soudního přezkumu neudělení humanitárního azylu, se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval (z poslední doby např. usnesení ze dne 27. srpna 2015 č. j. 9 Azs 145/2015-48 a rozhodnutí tam citovaná). Z judikatury plyne, že na azyl z humanitárních důvodů není právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu, které podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2004 č. j. 5 Azs 47/2003-48). Humanitární azyl dopadá toliko na závažné situace hodné zvláštního zřetele jako např. udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2004 č. j. 2 Azs 8/2004-55). Stěžovatel neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné okolnosti takto mimořádného charakteru, které by mohly být důvodem pro udělení humanitárního azylu, což dostatečně odůvodnil žalovaný i krajský soud.

[8] Také problematika zásahu do práva na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy [ve spojení s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu] byla v souvislosti s neudělením mezinárodní ochrany opakovaně řešena správními soudy (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. listopadu 2008 č. j. 5 Azs 46/2008-71 a ze dne 8. června 2011 č. j. 2 Azs 8/2011-55 nebo z poslední doby usnesení ze dne 28. července 2014 č. j. 8 Azs 96/2014-39, bod 11, či ze dne 22. října 2015 č. j. 7 Azs 247/2015-21). Pouhé vycestování stěžovatele z ČR může porušit právo na rodinný život stěžovatele pouze za výjimečných okolností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. ledna 2013 č. j. 5 Azs 7/2012-28, č. 2836/2013 Sb. NSS, nebo ze dne 11. března 2015 č. j. 3 Azs 256/2014-27), které však v tomto případě nebyly dány – stěžovatel je netvrdil a ani nevyplývaly ze spisu. Takovou okolností není ani existence systému Visapoint, neboť daný systém plní pouze organizační funkci a registrace v tomto systému podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení (rozsudek ze dne 9. března 2016 č. j. 1 Azs 281/2015-34, bod 16, a ze dne 30. dubna 2015 č. j. 7 Azs 282/2014-48).

[9] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti. Současně Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud nedopustil ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud proto

uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročez kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. dubna 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu